

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci ve věci

žalobkyně: **Domara, s. r. o.**, IČ 05734274
sídlem Vrchlabí, Nerudova 1093
zastoupena Bc. Martinou Plecháčovou, jednatelkou

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
se sídlem Praha 2, Štěpánská 567/15

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, čj. ČOI-9739/19/O100/2700/18/19/Kr/Št

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, čj. ČOI-9739/19/O100/2700/18/19/Kr/Št, se zrušuje a věc se jí vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3.000 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 21. 3. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, č. j. ČOI-9739/19/O100/2700/18/19/Kr/Št (dále též jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004

Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 9. 2018, č. j. ČOI 122051/18/2700 (dále také jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10.000 Kč za přestupek podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik dle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele; zároveň jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v úvodní části žaloby rekapitulovala průběh správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, následně proti němu vznesla celkem dvanáct žalobních bodů. Krajský soud úvodem podotýká, že žaloba nedostatečně rozlišuje mezi správním orgánem I. stupně a žalovanou, ovšem z jednotlivých námitek je zřejmé proti kterému ze správních orgánů námitky směřují. V této části rozsudku krajský soud ponechal označení shodné se žalobou, v dalších částech avšak již mezi těmito správními orgány rozlišuje.
3. V prvním ze žalobních bodů žalobkyně poukazovala na několikerou záměnu svých internetových obchodů. K tomu uvedla, že v době podání spotřebitelského podnětu, a stejně tak v době zahájení na něj navázané kontroly, provozovala dvě internetové stránky, a to www.univr.cz a <http://domara.webnode.cz>. První z uvedených stránek sloužila k prodeji výrobků šitých na zakázku, na druhé byl umístěn pouze nefunkční internetový obchod, na kterém byly nabízeny náušnice a přívěsky z drahých kamenů zhotovované na zakázku. Podaný spotřebitelský podnět se týkal zboží šitého na zakázku objednaného přes facebookovou stránku s adresou <https://www.facebook.com/UNIVrchlabi>, přičemž tato stránka podléhá režimu všeobecných obchodních podmínek (dále též jen „VOP“) internetového obchodu www.univr.cz. Kontrolní nákup však byl správním orgánem I. stupně proveden na internetových stránkách výše uvedeného nefunkčního internetového obchodu <http://domara.webnode.cz>, který se spotřebitelským podnětem nesouvisel. Žalobkyně proto namítala, že o spotřebitelském podnětu bylo rozhodnuto na základě VOP z nesouvisejících internetových stránek a jejich užití v projednávaném případě je tak zcela irelevantní.
4. V dalším žalobním bodu žalobkyně uvedla, že rozhodování žalované nemá oporu v zákoně. Konkrétně brojila proti uskutečnění kontrolního nákupu na internetových stránkách nesouvisejících s podaným spotřebitelským podnětem. Ten byl dle žalobkyně spojen s internetovými stránkami www.univr.cz a nikoli s kontrolovaným nefunkčním internetovým obchodem na adrese <http://domara.webnode.cz>. Žalovaná tak nepostupovala v souladu se správním řádem, když si pro kontrolu na základě spotřebitelského podnětu vybrala nesouvisející internetový obchod, který jí lépe vyhovoval, neboť dle jejího vyjádření byl vybrán, protože ještě nebyl kontrolován. Dle názoru žalobkyně nebyla v projednávaném případě žalovaná oprávněna vybrat si internetový obchod podle vlastního uvážení, jelikož v případě podání spotřebitelského podnětu je důležité vybrat obchod s podnětem související. Postup žalované proto nemá oporu v zákoně a je tak v důsledku nezákonný, čímž porušila zákaz zneužití správního uvážení, který je důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

5. V pořadí třetí námitkou žalobkyně brojila proti další změně svých internetových obchodů, a to, že dne 30. 8. 2017 žalovaná bez jakéhokoli předchozího upozornění změnila název kontrolovaných internetových stránek z <http://domara.webnode.cz> na www.domara.cz, a o těchto bylo následně vedeno správní řízení zakončené napadeným rozhodnutím. Žalobkyně tento bod rozdělila na tři části pojednávající o zákonnosti rozhodnutí, naprosté absenci důkazních prostředků pro rozhodnutí o změně projednávaných internetových stránek a o následcích takového rozhodnutí. V první části třetího žalobního bodu tak žalobkyně poukazovala na nesprávný postup žalované spočívající v nerespektování zásad správního řízení, neboť o zásadní a podstatné změně nerozhodla v souladu se zákonem, nevyhotovila o této změně úřední záznam a neinformovala účastníka řízení. Takový úřední postup nemá dle žalobkyně oporu v zákoně.
6. V druhé části tohoto bodu žalobkyně poukázala na absenci důkazních prostředků, na jejichž základě by bylo možné obhájit případné (ve skutečnosti neexistující) rozhodnutí žalované o změně internetového obchodu. Internetový obchod www.domara.cz byl poprvé spuštěn dne 29. 10. 2017, tedy více než tři měsíce po provedení kontrolního nákupu na internetových stránkách <http://domara.webnode.cz>. Z uvedeného tedy plyne, že kontrolovaný internetový obchod www.domara.cz v době kontroly neexistoval. Nadto se v projednávané věci nejedná o přesun internetového obchodu ze stránek <http://domara.webnode.cz> na www.domara.cz, jelikož tyto internetové obchody se zaměřují na poskytování rozdílných služeb, resp. zboží. Nově vzniklý obchod na stránkách www.domara.cz je co do sortimentu pokračovatelem internetového obchodu www.univr.cz a nabízí sortiment zboží šitého na zakázku. Žalobkyně uvedla, že na rozdílnost nabízených služeb a zboží poukazovala již v průběhu správního řízení a za účelem osvětlení problematiky informačních technologií navrhla vypracování znaleckého posudku. Stejně tak tento důkazní návrh vznesla v žalobě. Žalobkyně též poukázala na skutečnost, že pouhá registrace domény www.domara.cz neznamena, že je na těchto stránkách provozován internetový obchod.
7. Závěrem třetího žalobního bodu žalobkyně namítla, že předmětem pravomocného výroku žalované byl internetový obchod, který v době provedení kontroly neexistoval. Žalovaná tak v řízení nepostupovala plně v souladu se správním řádem a navíc rozhodovala v přímém rozporu se zjištěnými a doloženými skutečnostmi, čímž zapříčinila již druhou změnu internetových obchodů. Tato změna měla za následek rozhodnutí o spáchání přestupku prostřednictvím internetového obchodu, který v době podání spotřebitelského podnětu neexistoval. Výrokem napadeného rozhodnutí tak byla neoprávněně postižena a očerněna pověst internetového obchodu, který nejen že neexistoval, ale do podání žaloby nebyl žalovanou kontrolován. Uvedené pochybení bylo způsobeno postupem žalované, jelikož ta nedbala na prokázání svého pochybení žalobkyní a nesouhlasila s návrhem na vypracování znaleckého posudku z oblasti informačních technologií.
8. V pořadí čtvrtou námitkou žalobkyně namítla předjímání rozhodnutí ve věci, zasahování do její pověsti jako právnické osoby bez zákonného důvodu a zaujatý přístup žalované k ní. K tomu mělo dojít zejména tím, že před uplynutím lhůty k vyjádření žalobkyně ke kontrolním zjištěním odeslala žalovaná dne 4. 9. 2017 spotřebiteli odpověď na

spotřebitelský podnět č. 93615/17/2700, ve které ho informovala o tom, že kontrolou bylo zjištěno, že prodávající uvádí nepravdivé podstatné informace, čímž došlo k užití nekalé obchodní praktiky dle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. V odpovědi též uvedla, že za uvedené porušení zákona bylo s kontrolovanou osobou zahájeno správní řízení, ve kterém jí bude uložena sankce. Žalobkyně proto žalované vytýká nařčení z deliktu, který žalobkyně nemohla spáchat, o čemž svědčí změna právní kvalifikace. Odpovědí na podnět žalovaná předjímala hned dvě svá rozhodnutí, první o zahájení řízení, ke kterému došlo až 23. 7. 2018 vydáním příkazu, a druhé o uložení sankce. Dne 6. 9. 2017 došlo spotřebitelem k částečnému zveřejnění jemu poskytnutých informací v internetových diskusích na sociální síti Facebook. Žalovaná sice dne 12. 10. 2017 zaslala spotřebiteli upřesnění odpovědi na jeho podnět, ale toto žalobkyně považuje za natolik vágní a pozdní, že nebylo schopno napravit škody způsobené původní odpovědí. Původně zveřejněné informace byly v internetových diskusích přístupné i v době sepisu žaloby. Z uvedeného vyplývá, že žalovaná v rámci kontroly šířila o žalobkyni zkreslené a nepravdivé informace z kontrolního spisu, které spotřebitel následně rozšiřoval po internetu, což zasahovalo do pověsti žalobkyně. Stejně tak z uvedeného vyplývá, že žalovaná již dne 4. 9. 2017 prokazatelně předjímala rozhodnutí o zahájení řízení a rozhodnutí o uložení sankce. V posledně uvedených skutečnostech žalobkyně spatřuje to, že vedené správní řízení bylo podřízeno jedinému cíli, a to potrestání žalobkyně děj se co děj bez ohledu na pochybení žalované a neprokázání naplnění skutkové podstaty přestupku.

9. Následujícím žalobním bodem žalobkyně namítla maření spojení kontroly (včetně následného správního řízení) se spotřebitelským podnětem, ačkoli žalovaná disponovala relevantními důkazy, které ji ke spojení opravňovaly. Žalovaná dodatkem k protokolu o kontrole ze dne 5. 10. 2017, Id. Kód: 271710052461, opustila možnost spojení kontroly se spotřebitelským podnětem. Nově uvedená právní kvalifikace spatřovala v jednání žalobkyně porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a neměla nic společného se spotřebitelským podnětem. Žalovaná se tak zaměřila na konfrontaci svého kontrolního nákupu na nefunkčním internetovém obchodu <http://domara.webnode.cz> ve vztahu k VOP tohoto obchodu.
10. V pořadí šestým žalobním bodem žalobkyně namítla zkreslené a vadné odůvodnění právní kvalifikace na základě konstrukce neodpovídající důkaznímu materiálu, když žalovaná pominula strukturu VOP a účelově zamlčela zásadní a rozhodné skutečnosti. Žalobkyně uvedla, že ze struktury VOP prokazatelně vyplývá, že žalovaná zamlčela samostatnou kapitolu s názvem „Okamžik uzavření kupní smlouvy, datum zaplacení a dodání“ a její podkapitolu s názvem „Dodání“ a namísto toho pracovala s textem z podkapitoly „Doručení“ umístěným v kapitole „Doprava“ a tento text vydávala za informace o dodání. Dále pak žalovaná argumentovala, že VOP obsahovaly pouze doručovací podmínky. Na základě VOP žalovaná dovodila, že ujednání ve znění „*Doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky*“ může být spotřebitelem chápáno dvěma způsoby. Jednak, jak uvádí žalobkyně, tj. že doba doručení je obvykle 2-7 dnů od převzetí zboží přepravcem, a jednak, že bude zboží kupujícímu doručeno obvykle v termínu 2-7 dnů od odeslání objednávky prodávajícímu. Tvrzení žalované o existenci ujednání pouze o otázce doručení zboží bylo dle žalobkyně mylné právě s ohledem na výše uvedenou podkapitolu s názvem „Dodání“, ve které byla, byť stroze, spotřebiteli poskytnuta informace o dodání zboží. V uvedeném postupu spatřuje žalobkyně zneužití postavení žalované, neboť bez zamlčení těchto podstatných informací by nemohla

odůvodnit výše uvedenou právní kvalifikaci deliktního jednání žalobkyně. S ohledem na skutečnost, že ujednání o dodání zboží a o jeho doručení nejsou součástí jedné kapitoly, nemohlo dojít k záměně těchto ujednání a nebylo možné je ani vykládat jiným způsobem, než jak uvedla žalobkyně. Výše uvedené začlenění dílčího ujednání o doručení, které se týkalo pouze dopravy, dle žalobkyně prokazovalo, že odůvodnění žalované nevycházelo z důkazního materiálu, ale z nedůvodné a účelové konstrukce, která vznikla svévolnou a neoprávněnou záměnou názvů kapitol a podkapitol VOP. Žalobkyně též uvedla, že žalovaná v projednávané věci rozhodovala v rozporu se zásadou posuzování nekalých praktik z pohledu průměrného spotřebitele, jelikož ten byl spolehlivě informován o dodacích a doručovacích lhůtách odděleně, neboť informace o nich byly umístěny v různých kapitolách a podkapitolách, jak již bylo uvedeno výše. Stejně tak i v otázce funkčnosti internetového obchodu, jelikož spotřebitel byl v dotčeném internetovém obchodě opakovaně upozorňován na jeho nefunkčnost a objednávku by neučinil. To je potvrzeno skutečností, že za dobu existence internetového obchodu, tj. po dobu dvou let, v něm (kromě žalované) nikdo objednávku neučinil. Závěrem tohoto žalobního bodu žalobkyně poukázala na nepřímé prokázání nefunkčnosti internetového obchodu na stránkách <http://domara.webnode.cz> předchozí kontrolou žalované ze dne 5. 5. 2017, vedené pod Ik. 271704180024199, jejímž předmětem byl starší internetový obchod žalobkyně přístupný na internetových stránkách <http://univr.webnode.cz>, přičemž kontrolou nebyla shledána jakákoli závada. Tím bylo potvrzeno tvrzení žalobkyně, že si byla vědoma svých povinností a plně dbala na práva spotřebitele.

11. Sedmý žalobní pojednával o otázce intenzity, resp. absence společenské škodlivosti, předmětného deliktu. Nejprve žalobkyně poukázala na nutnost současného naplnění jak formálního, tak materiálního znaku přestupku. Následně vyslovila pochybnost o naplnění formálního znaku přestupku, když tento je v případě § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele obsáhlý, avšak velmi všeobecný. Tím spíše by mělo být v projednávaném případě důležitější naplnění materiálního znaku přestupku, ke kterému však dle žalobkyně nedošlo. Ohrožení zájmu chráněného zákonem bylo v projednávaném případě pouze hypotetické a velmi nepravděpodobné, navíc z logického hlediska zcela nemožné. Je tomu tak zejména proto, že spotřebitel, který by nedbal na opakovaná upozornění o nefunkčnosti internetového obchodu, by si zboží maximálně objednal, ale nikdy by neuhradil kupní cenu a zboží by nezískal. Spotřebitel tak nemohl „učinít rozhodnutí, které by jinak neučinil“, jelikož podstata uvedeného pojmu spočívá v zakoupení zboží, které by jinak nezakoupil. Zákon o ochraně spotřebitele z pohledu nekalé obchodní praktiky chrání kupujícího před tím, aby si nekoupil zboží, které by si při nesdělení všech rozhodných skutečností koupil. V projednávaném případě byla však nefunkčnost internetového obchodu pojistkou, která spotřebiteli v nákupu zboží zamezovala.
12. Další žalobní bod žalobkyně nazvala Neprojednání a nerozhodnutí o podaných návrzích a nezákonné nakládání listinami. Uvedla, že dne 19. 11. 2017 navrhla jako důkazní prostředek vyslechnutí spotřebitele, téhož dne podala dodatek ke stížnosti ve věci zneužití pravomoci úřední osoby a podala též námítky ve věci spotřebitelského podnětu, v němž měl spotřebitel uvést zkreslené a dílem nepravdivé informace. Uvedená podání nebyla zařazena do správního spisu a nebylo o nich rozhodnuto, přesto bylo rozhodnuto o přestupku. Na tento postup žalobkyně poukázala v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaná však uzavřela, že uvedené listiny nemohou mít

vliv na její rozhodnutí. Stejně jako výše uvedené listiny nebylo projednáno ani podání žalobkyně ze dne 26. 10. 2017, které obsahovalo další navrhované důkazy. Celé řízení bylo dle žalobkyně zatíženo presumpcí viny. Žalobkyně závěrem tohoto žalobního bodu uvedla, že celé řízení bylo zatíženo nezákonným nakládáním s listinami účastníka řízení, které má za následek nezákonnost správního řízení.

13. V pořadí devátý žalobní bod žalobkyně nazvala Oddalování zahájení správního řízení a absence včasného a bezodkladného zahájení správního řízení. Uvedla, že ve věci kontrolního zjištění byl žalovanou vyhotoven protokol o kontrole dne 30. 8. 2017, a dne 10. 10. 2017 bylo vypracováno sdělení k námitkám proti kontrolnímu zjištění. Správní řízení bylo zahájeno vydáním příkazu ve věci až dne 23. 7. 2018. Dle žalobkyně tak v čase mezi posledními dvěma úkony, tedy po dobu přibližně devíti měsíců, nebyla v postavení účastníka řízení a nemohla plně a dostatečně hájit a uplatňovat svá práva a většina jejích podání tedy byla podána mimo správní řízení. Omezení práv žalobkyně bylo dle jejího názoru doloženo skutečností, že žalovaná nezaložila její podání do správního spisu a jejich právní sílu ignorovala. Žalobkyně uvedla, že žalovaná nedodržela lhůtu k zahájení správního řízení, neboť za použití § 6 a zejména § 80 odst. 2 správního řádu, měl správní orgán zahájit řízení do 30 dnů od okamžiku, kdy měl k dispozici veškeré potřebné podklady, což se dle žalobkyně stalo již 12. 9. 2017. Žalobkyně uzavřela, že bez ohledu na to, zda byla její práva jednáním žalované skutečně omezena či nikoliv, uvedený postup nebyl v souladu s právními předpisy a přesvědčivě vypovídá o tom, jakým způsobem žalovaná obecně ctí zákon a práva účastníka řízení.
14. Desátý žalobní bod žalobkyně nazvala Neprojednání a nerozhodnutí ve věci vznesené námitky objektivní systémové podjatosti úřední osoby. Ta byla vznesena prostřednictvím jejího zástupce v rámci stížnosti podané dne 22. 8. 2018, a to proti konkrétním osobám, jmenovitě proti Ing. J. Š. a Ing. F. Š.. O této stížnosti bylo pravděpodobně částečně rozhodnuto až 12. 11. 2018, avšak nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti. Do sepisu žaloby tak nebylo rozhodnuto o žalobkyní vznesené námitce podjatosti, přesto bylo žalovanou v projednávané věci rozhodováno. Žalobkyně shodně jako v předchozím bodu uzavřela, že ať byla její práva jednáním žalované skutečně omezena či nikoliv, uvedený postup není v souladu s právními předpisy a vypovídá o tom, jakým způsobem žalovaná obecně ctí zákon a práva účastníka řízení.
15. V pořadí jedenáctou námitku žalobkyně nazvala Porušení zásady volného hodnocení důkazů, které mělo spočívat v postupu správního orgánu I. stupně poté, co podáním ze dne 23. 8. 2018 žalobkyně navrhla provedení 10 nových listinných důkazních prostředků. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně o nových důkazních prostředcích nijak nerozhodl a omezil se pouze na jejich okrajovou zmínku v odůvodnění svého rozhodnutí. Nestalo se tak však u všech důkazních návrhů. Žalobkyně zdůraznila, že zásada volného hodnocení důkazů nespočívá v tom, že správní orgán má na výběr, které navržené důkazní prostředky vyhodnotí a které nikoli. Naopak měl povinnost o důkazech rozhodnout, a pokud jim nevyhověl, vyložit ve svém rozhodnutí, z jakých důvodů tak učinil.
16. V posledním žalobním bodu žalobkyně namítla nedostatečné zohlednění prokázaných polehčujících okolností. K tomu uvedla, že se v projednávaném případě jedná o tzv. „polehčující okolnost z povinnosti“, neboť je zřejmé, že pokud proběhla u kontrolované osoby první kontrola, tak se musí vždy jednat o první přestupek. V projednávaném případě se však jednalo o v pořadí již druhou kontrolu a teprve při ní byl zjištěn

nedostatek. Taková skutečnost měla mít vliv na výši uložené pokuty, což se dle žalobkyně nestalo.

III. Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 4. 2019 k prvnímu a druhému bodu uvedla, že předmětem rozhodování ve správním řízení nebyl spotřebitelský podnět, ale protiprávní jednání žalobkyně. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností žalobkyně jakožto prodávajícího ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná konstatovala, že žádný právní předpis jí neurčuje rozsah kontrol, které má ve své kompetenci, žalobkyně se proto mylí, pokud si myslí, že v případě konkrétního spotřebitelského podnětu může žalovaná provádět kontrolu pouze v rozsahu takového podnětu. K třetí žalobní námitce žalovaná odkázala na posouzení podobné námitky uplatněné v odvolání, které je obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně bodů *Ad VIII.* a *IX.* na straně 10 rozhodnutí. Ke čtvrtému žalobnímu bodu odkázala na sdělení ze dne 10. 10. 2017, č. j. ČOI 124983/17/2700, v němž byly předmětné námitky dostatečně vypořádány již v průběhu správního řízení. K pátému bodu žaloby odkázala na své vyjádření k bodům I. a II. Ve vztahu k šestému bodu žaloby odkázala na část napadeného rozhodnutí nazvanou *K právní kvalifikaci jednání obviněné*, která dostatečně popisuje vztah skutkových zjištění a skutkové podstaty přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, když žaloba nepřinesla žádné skutečnosti, které by nebyly v provedeném řízení zohledněny a dostatečně vypořádány.
18. K námitce nefunkčnosti internetového obchodu obsažené v sedmém žalobním bodu žalovaná odkázala na bod *Ad III.* napadeného rozhodnutí a na odpovídající část prvoinstančního rozhodnutí. K naplnění materiálního znaku přestupku pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, podle kterého lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňují v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku. Materiální znak není naplněn pouze v případech, kdy se přidruží takové významné okolnosti, které vylučují, aby popsáním jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Žádné takové okolnosti v projednávaném případě však žalovaná neshledala.
19. K námitkám, které byly obsahem osmého žalobního bodu, žalovaná uvedla, že jsou vypořádány v napadeném rozhodnutí. Odkázala k tomu na jeho bod *Ad I.* V souvislosti s devátým bodem žaloby žalovaná připustila, že lhůta stanovená § 80 odst. 2 správního řádu pro zahájení řízení z moci úřední dodržena nebyla a od odpovědi na poslední podání žalobkyně před zahájením řízení a zahájením samotným uplynula doba delší 30 dnů. K tomu poukázala na množství podání žalobkyně učiněných před zahájením řízení, na které byla povinna odpovídat, a tato skutečnost přispěla k posunutí okamžiku zahájení správního řízení. Uvedená prodleva však nevedla ke krácení práv žalobkyně a neměla (ani nemohla) mít vliv na posouzení právní kvalifikace jednání žalobkyně. Uvedená prodleva tak nevypovídá o tom, že by žalovaná svým postupem nerespektovala práva účastníka řízení, ale pouze o značném množství dalších přestupků, které žalovaná též projednávala.
20. K žalobnímu bodu týkajícímu se námitky podjatosti úřední osoby žalovaná uvedla, že dle § 14 odst. 1 správního řádu bylo třeba za podjatou úřední osobu považovat takovou úřední osobu, která má s ohledem na svůj poměr k účastníkům řízení nebo jejich

zástupcům zájem na výsledku řízení. Z podání žalobkyně ze dne 22. 8. 2018 však nebylo zřejmé, v čem spatřovala podjatost úředních osob. Nijak nespecifikovala poměr uvedených osob k věci, sobě jako účastníci řízení nebo jejímu zástupci, z čehož by bylo možno usuzovat na možnou podjatost těchto úředních osob. Předmětné podání tak bylo vyřízeno jako stížnost sdělením ze dne 12. 11. 2018, č. j. ČOI 129741/18/0100. Nevydání rozhodnutí podle představ žalobkyně nemohlo být podle žalované projevem podjatosti rozhodujících osob.

21. K jedenáctému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že již před zasláním dalších listin správnímu orgánu I. stupně, tento považoval shromážděné důkazy za dostačující. Přesto vzal zaslání důkazní prostředky do úvahy, avšak neposoudil je jako důkazy vyvracející odpovědnost žalobkyně za vytknuté protiprávní jednání. K tomu odkázala i na vypořádání se s argumentací žalobkyně v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí.
22. K poslední žalobní námitce týkající se nedostatečného přihlédnutí k polehčující okolnosti (že se jednalo o první přestupek žalobkyně) žalovaná uvedla, že jí zohledněná polehčující okolnost nepatří mezi obligatorně zohledňované okolnosti uvedené v § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Přesto k ní oba správní orgány přihlédly. Stalo se tak, přestože ke zjištění deliktního jednání došlo již při druhé kontrole žalobkyně. Uvedená námitka je tak dle žalované zcela irelevantní.
23. Žalovaná má za to, že v posuzovaném případě zjistila všechny rozhodné skutečnosti, shromáždila potřebné důkazy, skutkový stav správně vyhodnotila a přihlédla ke všem relevantním okolnostem, které bylo možno hodnotit jak ve prospěch, tak i k tíži žalobkyně. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobkyně

24. Žalobkyně v replice ze dne 12. 5. 2019 zopakovala svou argumentaci k jednotlivým žalobním bodům, když argumentaci žalované označila za rozpornou s prokázanými skutečnostmi a ryze účelovou. Setrvala na podané žalobě.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

26. Dne 11. 7. 2017 správní orgán I. stupně obdržel podnět nazvaný „Stížnost, nekalé praktiky firmy Jeho obsahem bylo sdělení, že podatel podnětu byl několikrát oklamán jako zákazník jednatelkou uvedené společnosti. Následoval popis situace, konkrétně objednání, zaplacení a dodání objednaného zboží.“
27. Ze správního spisu, konkrétně z úředního záznamu ze dne 31. 7. 2017, Id. Kód 271707310024601, vyplývá, že na základě uvedeného podnětu byla kontrolory správního orgánu I. stupně provedena dne 17. 7. 2017 objednávka výrobku z internetového

obchodu <http://domara.webnode.cz>. Součástí správního spisu je i potvrzení objednávky z téhož dne. Dne 12. 8. 2017 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení kontroly, v němž byla vyzvána k dostavení se k šetření na pracoviště správního orgánu I. stupně.

28. V protokolu o kontrole ze dne 30. 8. 2017 jsou uvedeny následující skutečnosti: Dne 17. 7. 2017 byla provedena kontrolní objednávka z internetového obchodu www.domara.cz, u zboží byl zvolen osobní odběr a zadán požadavek na vyzvednutí zboží dne 21. 7. 2017, objednávka byla obratem potvrzena. Následně dne 20. 8. 2017 se inspektorky správního orgánu I. stupně bez úspěchu snažily dovolat na telefonní číslo, které je v obchodních podmínkách uvedeno jako kontakt na oddělení služeb zákazníkům. Dne 21. 7. 2017 byl učiněn neúspěšný pokus o osobní odběr zboží v sídle společnosti. V obchodních podmínkách internetového obchodu bylo uvedeno: „*doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky*“. Nebylo možno se spojit se zástupci obchodu na uvedených kontaktech. K tomu jednatelka kontrolovaného subjektu uvedla, že telefon jí funguje pouze na textové zprávy, nikoli na volání. Kontrolou bylo zjištěno, že kontrolovaný subjekt uvádí nepravdivé informace ve svých obchodních podmínkách, když se v kontrolovaném případě jedná o internetový obchod a nebyla dodržena lhůta pro dodání zboží při objednávce související se spotřebitelským podáním, stejně tak při kontrolní objednávce. Žalobkyně jako prodávající tedy uvedla nesprávné a nepravdivé podstatné informace, ty spotřebitel potřeboval pro rozhodnutí o koupi zboží. Jejich nesprávným uvedením mohl prodávající způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Tím došlo k použití nekalé obchodní praxe dle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, čímž mohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
29. Dne 5. 10. 2017 správní orgán I. stupně vyhotovil dodatek k protokolu o kontrole, Id. kód 271710052461. Dle něj mohlo být ujednání obsažené v obchodních podmínkách žalobkyně ve znění „*doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od odeslání objednávky*“ spotřebitelem pochopeno dvěma způsoby. Jednak tak, že pokud odešle svou objednávku prodávajícímu, bude mu zboží dodáno do 2-7 dnů pracovních dnů. Může být též pochopeno jak tvrdí žalobkyně, a to, že doba doručení je obvykle 2-7 pracovních dnů od převzetí zboží přepravníkem. Podstatná informace tak byla podle správního orgánu I. stupně uvedena nejasným a nejednoznačným způsobem a mohla způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o koupi, které by jinak neučinil. Správní orgán konstatoval porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele s tím, že mohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
30. Následně žalovaná učinila několik podání, těmi se bude soud zabývat při vypořádání jednotlivých žalobních námitek.
31. Správní orgán I. stupně vydal dne 23. 7. 2018 příkaz, č. j. ČOI 94929/18/2700, sp. zn. 93615/17/2700, jímž uznal žalobkyni vinnou z porušení právní povinnosti (uvedené shora) a uložil jí pokutu ve výši 10.000 Kč. Dne 24. 7. 2018 žalobkyně podala proti tomuto příkazu odpor. Poté byl žalobkyni dne 3. 8. 2018 zaslán přípis – Vyrozměření před vydáním rozhodnutí ve věci SEČ: 27/115/18/H a stanovení lhůty k možnému doplnění dokazování a vyjádření. Této možnosti využila a dne 23. 8. 2018 se k věci prostřednictvím svého zmocněnce vyjádřila a předložila první část důkazních prostředků. Ve svém podání uplatnila část prakticky totožné argumentace jako v projednávané žalobě

a připojila důkazní materiály – obchodní podmínky internetového obchodu, evidenci zákazníků internetového obchodu <http://domara.webnode.cz>, evidenci objednávek, kopii komunikace s poskytovatelem internetového obchodu Webnode.pdf, a další (na něž odkazuje i v žalobě).

32. Dne 29. 8. 2018 předložila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně druhou část svého vyjádření, opět s prakticky totožnou argumentací jako je obsažena v žalobě spolu s návrhem důkazního prostředku – účetního deníku.
33. Dne 21. 9. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ČOI 122051/18/2700, sp. zn. 93615/17/2700, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání výše popsáního přestupku, byla jí uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaná se proti tomuto rozhodnutí odvolala dne 8. 10. 2018. Dne 21. 1. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

B. Právní závěry

34. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, všechna v tomto rozhodnutí citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
35. Krajský soud se nejprve zabýval žalobními námitkami, které shledal důvodnými, tj. námitkou v pořadí šestou a sedmou.
36. V těchto námitkách žalobkyně namítala mimo jiné zamlčení podstatných informací a tvrzení nepravdivých informací ze strany správních orgánů. Bez nich by správní orgány nemohly odůvodnit porušení § 4 odst. 4 ve spojení s § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobkyně poukazovala taktéž na nefunkčnost internetového obchodu, když spotřebitel, včetně správního orgánu I. stupně při kontrolním nákupu, na ni byl opakovaně upozorněn. Sedmou námitkou žalobkyně namítla nenaplnění formálního i materiálního znaku přestupku, za který jí byla uložena pokuta.
37. Nejprve se krajský soud zabýval otázkou, zda byl v projednávaném případě náležitě zjištěn skutkový stav. K tomu připomíná ustanovení § 3 správního řádu, dle kterého postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. To zdůraznil i Nejvyšší správní soud v případě přestupku např. v usnesení ze dne 14. 1. 2014 č. j. 5 As 126/2011-68, kde uvedl, že „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ Z rozhodnutí pak musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodující a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při

posuzování těchto skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Za takovou podstatnou skutečnost v projednávaném případě považuje krajský soud tvrzenou nefunkčnost internetového obchodu na stránkách <http://domara.webnode.cz>. Na ni žalobkyně opakovaně poukazovala již v průběhu správního řízení a sdělila, že na využívání těchto internetových stránek pouze jako katalogu výrobků, byl jejich návštěvník vždy několikrát upozorněn, což i sama žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodu Ad. III. konstatuje. V potvrzení objednávky kontrolního nákupu zaslaném elektronickou poštou je navíc uveden sjednaný způsob platby „v hotovosti“ a částka k úhradě „0,00 Kč“. Nejsou zde uvedeny ani jakékoli jiné platební údaje, které by umožňovaly provedení úhrady za objednané zboží. S ohledem na tyto skutečnosti týkající se kontrolované internetové stránky zůstalo nevyjasněno, zda se skutečně jednalo o internetový obchod nebo o katalog zboží, jak uváděla žalobkyně. Nadto ze seznamů objednávek a zákazníků předložených žalobkyní je zřejmé, že na internetové stránce <http://domara.webnode.cz> kromě zkušební objednávky zřizovatele stránek, jedné objednávky žalobkyně a objednávky kontrolního nákupu správního orgánu I. stupně, nikdo žádné zboží neobjednal. V daném případě tak zůstala neobjasněna pro věc zcela zásadní otázka, zda na kontrolovaných internetových stránkách bylo možno reálně uskutečnit obchod. Nebylo tedy postaveno najisto, že se jednalo o funkční internetový obchod, když se mimo jiného na těchto internetových stránkách opakovaně objevovalo upozornění, že stránky slouží jako katalog, a z uvedeného tak vyplývala vůle žalobkyně smluvně se nezavazovat.

38. Pokud jde o formální a materiální stránku přestupku, jejich nenaplnění žalobkyně namítala v sedmém žalobním bodu. Posouzení této otázky úzce souvisí s výše uvedeným hodnocením zjištěného skutkového stavu. Pokud by se jednalo o nefunkční obchod přístupný na internetových stránkách, nelze v souvislosti s uvedením nedostatečných obchodních podmínek na takových stránkách uvažovat o porušení § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele. Ten totiž formuluje zákaz užívání nekalých praktik, tedy i opomenutí popsanych v § 5a odst. 2 zákona na ochranu spotřebitele, před, v průběhu a po učinění rozhodnutí ohledně koupě. Není-li postaveno najisto, že prostřednictvím kontrolovaných internetových stránek lze zboží nakoupit, tj. učinit rozhodnutí o koupi, nelze uzavřít, že jde v projednávaném případě o používání nekalých obchodních praktik, jež jsou výslovně vázány na rozhodování o koupi. V takovém případě pak nemůže být naplněn ani formální znak přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
39. Nutno zdůraznit, že má-li být konkrétní jednání označeno za přestupek, musí být naplněny zároveň jak jeho formální, tak materiální znak. I kdyby byl formální znak v daném případě naplněn (což však dosud nebylo dostatečně podloženo – viz shora), krajský soud by mohl úvahám žalované o naplnění materiálního znaku přisvědčit pouze v obecné rovině, nikoli však již ve vztahu k této konkrétní věci. K otázce posouzení materiálního znaku projednávaného přestupku žalovaná až ve vyjádření k žalobě poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Dle něj je materiální stránka přestupku chápána jako společenská škodlivost, za kterou je třeba považovat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, naplněna vždy, když jsou shledány formální znaky přestupku, jestliže se nepřidruží další významné okolnosti, které by ohrožení zájmu chráněného zákonem vyloučili. A žalovaná dodala, že v projednávaném případě žádné takové okolnosti neshledala.

40. Nutno zopakovat, že žalobkyně již v průběhu správního řízení poukazovala na skutečnost, že v kontrolovaném internetovém obchodě učinil objednávku pouze správní orgán I. stupně, a to přes opakované upozornění, že stránky slouží pouze jako katalog. Dvě další objednávky byly buď zkušební, nebo učiněné žalobkyní samotnou. Součástí správního spisu je seznam objednávek učiněných v kontrolovaném obchodě, který žalovaná nijak nerozporovala. Žalobkyně tak již v průběhu správního řízení tvrdila skutečnosti, které svědčily o existenci okolností, které mohly mít vliv na míru společenské škodlivosti shledaného deliktního jednání. Správní orgány se však těmito důvody nijak nezabývaly a jejich vliv neposoudily.
41. Na nedostatky správního řízení upozorňovaly i některé další žalobní body. Konkrétně v desátém žalobním bodu žalobkyně namítla, že její zmocněnec dne 22. 8. 2018 podal stížnost proti nesprávnému úřednímu postupu a námitku podjatosti proti Ing. J. Š. a Ing. F. Š., o které nebylo rozhodnuto.
42. Postup ohledně vyloučení z projednávání a rozhodování věci upravuje § 14 správního řádu. Dle jeho odstavce 1 ve znění účinném do 31. 10. 2018 platí, že *„[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“* Odst. 2 stejného ustanovení stanoví, že *„[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“)“.*
43. V případě, že správní orgán nepovažuje odůvodněnou námitku podjatosti za zjevně nesrozumitelnou či nesmyslnou, je povinen postupovat dle § 14 odst. 2 správního řádu a předložit ji k rozhodnutí představenému. Pokud tímto způsobem nejedná (např. námitku podjatosti předá k rozhodnutí představenému, avšak nevyčká na jeho rozhodnutí), je to vada řízení. Tato vada však může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, pokud daná námitka měla skutečně vyvolat postup dle § 14 odst. 2 správního řádu (tedy byla formulována jako námitka podjatosti úředních osob, byla alespoň rámcově odůvodněná a její důvody nebyly zjevně nesrozumitelné či nesmyslné).
44. Problematikou námitky podjatosti se také již zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, v němž uvedl: *„[N]ikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu. Pokud však oprávněná úřední osoba vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou a nepředloží ji k rozhodnutí svému představenému, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí.“* Ve výjimečných situacích tedy není vyloučeno, aby příslušná úřední osoba vyhodnotila podanou námitku jako materiálně nezpůsobilou a vůbec s ní nenakládala jako s námitkou podjatosti ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu. V takovém případě pak bude ale nutné

tento postup uvést v rámci odůvodnění meritorního správního aktu a náležitě jej odůvodnit.

45. V projednávaném případě správními orgány nebylo postupováno žádným ze shora uvedených způsobů vyřízení námítky podjatosti úředních osob, bude proto na žalované, aby vznesenou námítku v dalším řízení náležitě vypořádala.
46. Dále již ve stručnosti k dalším žalobním bodům:
47. K první námitce týkající se rozhodování správních orgánů o spotřebitelském podnětu krajský soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že předmětem projednávaného správního řízení nebyl spotřebitelský podnět, ale kontrola a z ní učiněná zjištění správního orgánu I. stupně. O spotřebitelském podnětu tedy správními orgány rozhodovaly, tudíž nebyly posuzovány obchodní podmínky nesouvisejícího internetového obchodu. Nadto krajský soud poznamenává, že podaný spotřebitelský podnět nesměřoval výlučně k internetovému obchodu www.univr.cz, jak tvrdila žalobkyně, ale dle svého označení upozorňoval na nekalé obchodní praktiky společnosti a její jednatelky a z jeho obsahu nevyplývá, že by směřoval proti internetovému obchodu www.univr.cz. Krajský soud též přisvědčil správním orgánům v tom, že rozsah jejich kontrolní činnosti není omezen způsobem, který žalobkyně naznačovala v žalobě, tedy že v případě podání spotřebitelského podnětu jsou kontrolní orgány omezeny v rozsahu kontroly obsahem podnětu. S ohledem na znění § 5 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů, jsou kontroly zahajovány z moci úřední, a to jedním z úkonů uvedených v § 5 odst. 2 téhož zákona. Ačkoli tedy spotřebitelský podnět nebyl nutný k zahájení kontroly, jejímž výsledkem je napadené rozhodnutí, je z něj patrná souvislost s provedenou kontrolou, když byl kontrolován internetový obchod provozovaný v podnětu označenou společností, tj. žalobkyní. Krajský soud tedy uvedenou námítku neshledal důvodnou.
48. Stejně tak nemohl krajský soud přisvědčit ani druhé žalobní námitce týkající se neprovedení kontrolního nákupu v internetovém obchodě dotčeném spotřebitelským podnětem. Jak bylo popsáno výše, správní orgány nejsou ve své kontrolní činnosti omezeny podanými podněty a prováděné kontroly tak s nimi nemusí souviset. Navíc v projednávané věci spotřebitelský podnět směřoval proti praktikám společnosti provozující kontrolovaný internetový obchod a jednatelce této společnosti.
49. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce týkající se záměny internetových obchodů žalobkyně, kdy měl správní orgán svévolně zaměnit internetové stránky <http://domara.webnode.cz> za stránky www.domara.cz, které pak byly předmětem kontroly. Součástí správního spisu jsou námítky žalobkyně ze dne 12. 9.2017, kde sama uvedla, že provozuje internetové stránky www.domara.cz s přesměrováním na stránky <http://domara.webnode.cz>, přičemž důvodem přesměrování je poskytnutí webové aplikace zdarma. Skutečnost, že žalobkyně provozuje podnikatelskou činnost na stránkách, které byly předmětem kontroly, potvrzuje i fakt, že na stránkách <http://domara.webnode.cz> byly umístěny obchodní a dodací podmínky, které „*upravují vzájemná práva a povinnosti smluvních stran vzniklá na základě a v souvislosti s kupní smlouvou uzavíranou v českém jazyce prostřednictvím internetového obchodu dostupného na webové stránce umístěné na adrese <https://www.domara.cz>*“. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že se nejednalo o změnu řízení v tom smyslu, jak uvádí žalobkyně, ale pouze o změnu v označení kontrolovaného internetového obchodu, neboť ze správního spisu a

vydaných rozhodnutí vyplývá, že předmětem kontroly byl po celou dobu jeden a tentýž internetový obchod. Správní orgán I. stupně tak nepochybil, když nevydal rozhodnutí o změně předmětu řízení, jak požadovala žalobkyně.

50. Žalobkyně nemohla být úspěšná ani v dalších částech třetího žalobního bodu, které poukazovaly na nedostatek důkazů, jež by podporovaly skutečnosti opravňující správní orgán I. stupně k výše popsané záměně kontrolovaných obchodů. Žalobkyně k tomu uvedla, že internetový obchod na stránkách www.domara.cz vznikl více než tři měsíce po provedení kontrolního nákupu v internetovém obchodě <http://domara.webnode.cz>, přičemž se jedná o zcela nový internetový obchod a nikoli o obchod přemístěný z posledně uvedených stránek. Krajský soud k tomu odkazuje na výše uvedené, tedy že se nejednalo o změnu předmětu řízení a nemuselo tak o ní být rozhodováno. V takové situaci nebylo nutné, aby si správní orgány opatřovaly a následně hodnotily důkazy odůvodňující změnu kontrolovaných stránek. Tvzení žalobkyně, že internetový obchod provozovaný na internetových stránkách www.domara.cz byl spuštěn po provedeném kontrolním nákupu, není v rozporu se zjištěným a výše popsaným skutkovým stavem. V projednávané věci totiž došlo prostřednictvím posledně uvedených internetových stránek k přesměrování na stránky <http://domara.webnode.cz>, a tím bylo zprostředkováno spojení na kontrolované internetové stránky. Vzhledem ke skutečnosti, že v průběhu správního řízení nedošlo ke změně kontrolovaného obchodu, s ohledem na tvrzení žalobkyně samotné, že z kontrolovaných stránek došlo k přesměrování na stránky <http://domara.webnode.cz> z důvodu využívání aplikace zdarma a absence důvodných pochybností o vztahu internetových stránek www.domara.cz a <http://domara.webnode.cz>, nepovažoval krajský soud za nezbytné vyhotovovat ve věci znalecký posudek z oblasti informačních technologií.
51. Ani v pořadí čtvrtému žalobnímu bodu nemohl krajský soud přisvědčit. Žalobkyně poukazovala na skutečnost, že správní orgán I. stupně v odpovědi ze dne 4. 9. 2017, č. j. ČOI 117486/17/2700, na spotřebitelský podnět, informoval podatelku podnětu o skutečnostech, jak byly uvedeny v části II. tohoto rozsudku. V takovém jednání žalobkyně spatřovala předjímání rozhodnutí správním orgánem I. stupně, zasahování do své pověsti a následný zaujatý přístup žalované. K tomu krajský soud uvádí, že ke sdělení uvedených informací správním orgánem I. stupně došlo dle jeho vyjádření zkopírováním části textu a za tuto chybu se žalobkyni omluvil, jak vyplývá z jeho sdělení ze dne 10. 10. 2017, č. j. ČOI 124983/17/2700. O uvedené chybě informoval i podatelku podnětu. V uvedeném jednání správního orgánu, který poskytl přinejmenším zavádějící informace podatelce podnětu, lze spatřovat pochybení, ovšem nelze z něj bez dalšího dovozovat zaujatost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvzení žalobkyně, že v uvedeném pochybení lze spatřovat podřízení správního řízení jedinému cíli, a to potrestání žalobkyně, není podpořeno relevantními skutečnostmi ani případnými důkazy. K části námitky týkající se jednání podatelky podnětu po sdělení chybné informace správním orgánem krajský soud konstatuje, že z ní není zřejmé, jaká veřejná subjektivní práva žalobkyně měla být v tomto směru porušena a námitka je tak v uvedené části nedůvodná.
52. K pátému žalobnímu bodu, dle kterého správní orgány mařily spojení kontroly a následujícího správního řízení se spotřebitelským podnětem, krajský soud odkazuje na vypořádání žalobních bodů I. a II., kde dostatečným způsobem shrnuje vztah spotřebitelského podnětu a následně provedené kontroly.

53. Osmým bodem namítla žalobkyně neprojednání a nerozhodnutí o některých jejích návrzích podaných a doručených správnímu orgánu I. stupně před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že správní orgán založil do správního spisu jemu určená podání žalobkyně se zpožděním, jak uvádí žalobkyně, je mezi účastníky soudního řízení nesporná, což vyplývá z části Ad I. napadeného rozhodnutí. Sporným je však dopad tohoto pochybení na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu krajský soud připomíná, že správní řízení v I. a II. stupni tvoří jeden celek, a proto nedostatky učiněné v prvostupňovém řízení a rozhodnutí lze zhojit ve správním řízení ve II. stupni. V souvislosti s tím odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, v němž tento soud konstatoval: „[D]ále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda změnou rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je možné doplnit absentující výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zde je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného.“
54. V daném případě byla podání žalobkyně do správního spisu založena až po vydání prvostupňového rozhodnutí, k posouzení jejich obsahu však došlo v rámci odvolacího řízení a podání tak byla žalovanou vypořádána. Pochybení správního orgánu I. stupně tak bylo postupem žalované zhojeno. Krajský soud tak této námitce žalobkyně nepřisvědčil.
55. V devátém žalobním bodu žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně nevydal první rozhodnutí (příkaz) do 30 dnů, nýbrž až dne 23. 7. 2018, když poslední předcházející úkon učinil dne 10. 10. 2017. Ve vyjádření k žalobě žalovaná konstatuje, že „... žalobkyně v tomto bodě opomněla uvést i další okolnosti, pro které nemohlo být řízení zahájeno do 30 dnů od sdělení o vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění ze dne 10. 10. 2017. Těmito okolnostmi se rozumí opakovaná podání žalobkyně související s provedenou kontrolou...“.
56. Krajský soud k uvedenému konstatuje, že lhůta 30 dnů pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu, která je tzv. lhůtou instruktivní, dodržena nebyla. Nelze v tom však spatřovat takové porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, z něhož by bylo možno vyvozovat nezákonnost či nesprávnost samotného správního rozhodnutí. Ostatně žalobkyně ani neuvedla, jakým způsobem tím byla na svých právech poškozena. Na výsledek předmětné věci nemá uvedená okolnost podstatný vliv.
57. K posledním dvěma námitkám týkajícím se hodnocení navržených důkazů a nepřihlédnutí k prokázaným polehčujícím okolnostem krajský soud uvádí, že vzhledem k již vpředu uvedenému závěru o nedostatečném zjištění skutkového stavu, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, v důsledku něhož bylo napadené rozhodnutí zrušeno, pozbyly tyto žalobní námitky na významu nebo by jejich hodnocení bylo předčasné, proto se jimi krajský soud dále již nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

58. V dalším řízení se tedy žalovaná zaměří na řádné zjištění skutkového stavu věci, a to zejména ohledně funkčnosti kontrolovaného internetového obchodu. Na základě tohoto pak posoudí, zda ve světle shora uvedených závěrů krajského soudu došlo k naplnění formálního znaku přestupku, kterým byla žalobkyně uznána vinnou, a pokud dospěje k závěru, že ano, posoudí jeho společenskou škodlivost. Žalovaná se rovněž neopomene řádně vypořádat se vznesenou námitkou podjatosti.
59. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, neboť skutkový stav, který žalovaná vzala za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.) a současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána ve zrušujícím rozsudku vysloveným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
60. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 3.000 Kč, odpovídající zaplacenému soudního poplatku za podání žaloby. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalované stanovena lhůta podle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 1. září 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu